

Puntíkatej šátek po babičce

Napsal uživatel Tomáš Adamovič - Arny eCa TdP
Čtvrtek, 17 Listopad 2011 21:18

Vystupuješ z vlaku, vrážíš do nádražní haly. Registruješ několik šokovaných babiček, kterým v běhu kavalírsky salutuješ. Opětuješ pohled jedné mladé squaw a už jsi zase venku. Bus dobíháš a usmlouváš USku na ne-zavazadlo. Je to snad nějaký bágel z outletu? *** Pomalu se zavírající květ ocúnu se mírně zachvěl v okamžiku, když jej pustila vrásčitá, ale přesto klid vyzařující, ruka. Okolní traviny a mechy sice neměly oči, ale to jim nebránilo vycítit navenek stěží patrné roztažení rtů v mírný úsměv. Jako by jim ani nevadilo, že tato lidská bytost překonala devatero hor a devatero řek a vstoupila do nitra jejich výsostného království. Jako by jí snad i vítaly coby vždy zvaného přítele.

Úsměv se rozšířil v drobné pousmání a skloněný muž v duchu zauvažoval, kolik uplyne času, než se květ zcela uzavře a zahvízdá písňala příjíždějícího vlaku plného dosud nepoznaných momentů s paní lokomotivou nocí. Když byl na návštěvě v tomto království, neměřil čas na hodiny, minuty, nebo dokonce sekundy. Kdepak. Procházel tou galerií nejlepších mistrů v klidu, bez jakékoliv známky spěchu, zato však vždy zcela uchvácen vystavenými exponáty.

Pro tentokrát to vypadalo, že se s nocí potká na místě, které zná velmi dlouho a - jak to tak bývá - i velmi dobře. Borůvčí, ostružiní a opodál stojící první stromy nevnímaly lupnutí v kříži, jež vylekalo dobře schovaného ůhýka. Prolétl nad dávno ne tmavými vlasy a ty se za ním jen uneseně otočily.

Začal se ozývat pro někoho dobře známý zvuk. Ťuk, ůuk, ůuk. Duc. To letitá poutnická hůl přestala narážet do ůulových kamenů na cestě a zabořila se do kypré hlíny lesní pěšinky. Ti, kteří se sem občas zatoulají, to nevědí, ale ten, který zde vnímá každý strom nebo borůvčí u cesty, ví, že tudy už mnohokrát došel na místo, kde rozdělá oheň a postupně se nechá pohltit panovačnou nocí.

***

Tvoje kapsa byla teď o pár kousků lehčí a ty si to - ač sám - v náladě štráduješ pryč z vísky. Minuls bílou stěnu posledního statku, odkud tě nevědomky pozdravily kamarádky tvojí sousedky, provokativně jsi zabzučel směrem k trandřáku, na což ti odpověděla doted' asfaltová cesta nastavením louže přímo do cesty. Hm. Za chvílku budeš v lese, na cestě k hezkýmu přespávadlu, a tam tě už žádný kaluže trápit nebudou.

Kdyby ale už nebyly za horizontem patrné červánky zapadajícího slunce a kdyby ti nebyla nastavena kaluž, nýbrž klidná a čirá hladina, zahlídl bys ostře řezaný obličej, na hlavě černý stetson s orlím perem (alespoň tak jsi tomu věřil), kolem krku uvázanej puntíkatej šátek po babičce a vedle zvláštních očí podobně zvláštní znamínko. Ale byla to kaluž, ne čirá tůň.

***

Puntíkatej šátek po babičce

Napsal uživatel Tomáš Adamovič - Arny eCa TdP
Čtvrtek, 17 Listopad 2011 21:18

Proud vlahého vzduchu, jenž spolu s šumem potoka prostupoval údolím, se najednou začal mísit se vzduchem teplým, nezaměnitelně kouřovým. Stejně tak počaly padat do všech směrů buď nesmělé paprsky řeřavého světýlka, nebo dlouhé stíny stromů. Stále více znatelněji slabší paže a více a více chatrnější kolena se stávaly nástrojem pro dělení seschlých větví na drobnější kousky. Oproti tomu oheň, tajemně olizující přikládané dříví, byl silnější a silnější, až ozářil doposud se lopotící lidskou tvář. Ač byly na čele té tváře vidět známky potu, nebylo možné doslechnout se hlubokého oddechování nebo dokonce náznaků naříkání.

Starý smrk přespřílišný žár necítil a ani necítil opření hole či přilnutí zad ke své popraskané kůře. Přisednuvší muž zajistil vše potřebné pro vystrojení teplé večere, a pak se jen dál jako socha opíral. Vnímal-li celý den své okolí jako galerii, které se žádná lidská nevyrovná, pak se přímo před ním rozehrávalo nenacvičitelné divadlo, jehož dějství bylo pokaždé jiné a pokaždé dokonalé.

Kdesi ve stráni houkl puštík. Zvuk však zanikl v čilém potoku, praskajících uhlících a nějakých nových zvucích. Ano, proplulo muži hlavou, někdo sem jde. Nemusel se nechat příliš dlouho napínat, jelikož nově příchozí neměl bázeň přijít až blízko k ohni. Byl to rázný mladík.

***

V duchu si říkáš, že je to perfektní, že nebudeš muset hledat sirky s březovou kůrou a rozdělovat oheň. A třeba tady i potkáš nějakýho fajn kamaráda. A už ho vidíš. Je sice trochu starší, ale což. Doteď seděl schoulený u stromu a teď vstal, aby ti podal ruku.

„Ahój,“ protáhneš „Brody.“

Ten druhý ale tvou ruku nepouští a drží ji o okamžik více, než je ti příjemné.

„Sluníčko.“

S vstřícným kývnutím hlavy a pohledem do očí tvou ruku pustil a opět se usadil. Nebyl to podobně rychlý pohyb, jako bys čekal, ale takový zvláštní. Možná bys to nazval harmonický, ale to je asi moc vznešené. Najednou ses začal cítit divně. Ne, že bys byl nerad, žes tu někoho potkal, ale přesto. Rozvalil ses na jehličí, sundal z USky ešus, nalil do něj vodu coby základ pro polívku, začal ses přehrabovat v chlebníku a vůbec sis hleděl svojí večere.

„Jezdíváš sem často?“ zahajuješ konverzaci.

„Jezdívám.“ přišla odpověď po chvíli čekání.

„A jak asi dlouho?“

„Dlouho.“ povídá s úsměvem ten druhý.

To tě ale trochu dopálilo. Kamarád Sluníčko je zjevně velmi sdílný. Ale co, každěj sme nějakěj, říkáš si.

„Vypadá to, že toho moc nenamluvíš.“ rýpneš si. Odpověď nepřišla, jen se rozšířil jeho úsměv. Najednou se zvedl, popadl hůl, které sis předtím nevším, a začal něco vyšťouchávat z uhlíků.

„Brambory?“ ptáš se rádoby nechápavým tónem. Kdo si dneska může dělat brambory v popelu? Výmluvný úsměv předcházel odpověď delší, než jsi čekal. „Ano, vidíš správně.

Brambory. Jídlo prosté, suroviny skladné a vše přitom dostačující. Nemusím se obtěžovat s ešusem ani ničím podobným.“ Zamračil ses, ale teprve teď sis všiml, žes neviděl ani jedno zavazadlo. Že by si vystačil s takovým málem? Vždyť by k ránu vyklepal kosu do žiletky.

„A co to, že ti takhle začali říkat, Sluníčko?“

Nastalo opět ticho, až jsi litoval, že ses zase na něco ptal.

„Dříve mi říkali jinak.“ Odmlčel se. „Dobře si to rozmysli, než mi odpovíš. Opravdu to chceš vědět?“

Připadá ti, že ze sebe dělá čím dál tím většího šaška. „Chci, proč by ne.“

„Dobrá.“

Puntíkatej šátek po babičce

Napsal uživatel Tomáš Adamovič - Arny eCa TdP
Čtvrtek, 17 Listopad 2011 21:18

***

Kdyby tudy někdo v tuto chvíli šel, nenapadlo by ho vedle pozorování hvězd, že se náhle vzbudí starší z dvojice a začne budít i toho mladšího.

„Vstávej. Pojď, musíme jít.“

„Cože? Si blázen?“

„Pojď, něco jsme smluvili. Věci zde můžeš nechat.“

Hlas toho staršího nezněl panovačně, naopak, se vši svou pokorou se tetelil vzrušením. Jako by myšlenkami ani nebyl u přespříliš brzkého a tuze chladného rána, ale kdesi zcela jinde. Okolní les i rozespálý mladík mohli jen hledět, jak stál připraven, narovnaný, s holí v pravici a sveřepým výrazem ve tváři.

Vyrazili. Opět se po okolí rozléhalo zřetelné a rázné ťuk, ťuk, ťuk. Ten mladší by nikdy nebyl sto odhadnout, že ten starší napodobí letící šíp tak, že on za ním bude jen vláť. Kráčeli do kopce, míjeli obrostlé skály a méně a méně zaříznutá koryta potoků. Starší vyšli, mladší vysupěli, na hřebítek. To se už začalo pomalu rozednívat. Nepromluvili ani slovo. Došli až na místo, kde je země kvůli skalnatosti prosta lesa a zde, obklopeni nevídaným rozhledem, usedli.

Jejich oči nemohly hledět na nikoho a ani na nic jiného, jak daleký barvící se oceán, postupně sytější a sytější, až se jejich tváří dotkly první, ještě neoslňující, paprsky. Majestátní ohnivý kotouč si nenásilněrazil cestu výš a výš a celé okolí, kam až bylo možno dohlédnout, sálo z jeho zářivého nitra život. Čas ani jakékoliv jiné věci jako by nebyly.

„Tady je odpověď“, řekl hlubokým hlasem ten starší a měl se k odchodu, aby mohl být ten mladší sám a aby neviděl stařecké slzy.

Pro ujistění sebe sama toho nevysvětlitelného vytáhl oníma vrásčitýma rukama svůj starý cancák a na první straně našel svou fotografii z mladých let: ostře řezaný obličej, na hlavě černý stetson s orlím perem (alespoň tak tomu tehdy věřil), kolem krku uvázaný puntíkatý šátek po babičce a vedle zvláštních očí podobně zvláštní znaménko...

Tomáš Adamovič - Arny eCa TdP

Trapsavec 2011